

Florea Burtan

Poezii noi (2020)

ADORAȚII

Am înfrunzit

Am înfrunzit la umbra casei tale.
Doar ție ți-este dat ca să mă vezi –
Rug de lumină verde în vibrație,
Cerșind să-l iei în brațe, să îl crezi.

Am înfrunzit. E ora când cenușa
Clepsidrelor abia se mai încapă,
Când nerăbdarea îmi deschide ușa
Și patul dalb e-atâta de aproape.

Am înfrunzit în plină iarnă iar,
Cum se-ntâmpla cândva, odinioară,
Când stăpâneam un paradis stelar
Și mersul tău era de căprioară.

Am înfrunzit la umbra casei tale,
Vin crânguri umilite lângă prag,
Vin păsări străvezii cu aripi pale,
Rupându-se de zborul lor pribeag.

Mai fă un pas, să mă auzi pulsând,
Doar ție ți-este dat ca să mă vezi –
Rug de lumină verde, gând flămând,
Gata să-l iei în brațe, să-l visezi...

Se mai întâmplă

Se mai întâmplă să nu-ți fiu aproape.
Se mai întâmplă să-nnoptez în mine,
Purtând pe umeri despletiri de ape,
Să nu primesc nici ce mi se cuvine.

Se mai întâmplă să străbat alt drum –
Cel ce nu știe să se odihnească,
Să mă strecor, prin clipa de acum,
Într-un demult capabil să renască.

Se mai întâmplă să cobor urcând
O scară sinuoasă și bătrână,
Să mă rănesc în piatra din cuvânt,
În lacrima, pe care-o țin în mână.

Se mai întâmplă ochii să mi-i frâng
În arbori înghețați, în ziduri vaste,
Să mă îmbrac într-un veșmânt nătâng,
Fără să știu că sunt chemat la oaste.

Se mai întâmplă să nu am hotar,
Se mai întâmplă să mă-nec în mine,
Purtând pe umeri un tărâm amar,
Să nu primesc nici ce mi se cuvine.

Alint

Sub pașii tăi, piatra devine iarbă,
Cu pleoapele muți setea lângă nori,
Cei ce te văd se miră, se întreabă,
Cu tâmpla arsă de privighetori.

Mi-e teamă să te clatin cu aripa
Sângelui meu și să îți dau ocol,
Ca nu cumva să se destrame clipa
Și să rămân abandonat și gol.

Tu ești și azi povestea amânată,
Pe care o repet, s-o știu, s-o spun,
Într-o odaie veche și curată,
Când îngerii se colindă prin cătun.

Sub pașii tăi, piatra se face rouă,
În ochii tăi, lumina prinde grai,
Te voi cerși cu brațele-amândouă,
Te voi zidi în partea mea de rai...

Lasă drumul

Nu mai alerga prin ninsoare, ți-am spus,
Dogoarea ta o va topi, dintr-odată,
Voi fi pedepsit să mă-nclin spre apus,
Ca o corabie în pânze de ceață înfășurată.

Nici prin ploii albastre să nu mai alergi,
Șerpilor ei calzi îți vor tortura pletele,
N-am să le mai pot ține în brațe întregi,
Precum soarele, supuse, planetele.

Lasă drumul să plece singur de-acasă,
Răsuțește cheia de aur în ușă și taci,
Și fără tine, ninsoarea e la fel de frumoasă,
Și fără tine, ploile alină câmpia de maci.

Niciodată

Tu locuiești demult într-o vioară.
Te mângâi, palmele respiră candori.
Sunetul ei în sângele meu se strecoară,
Amână târziul, îl spală de nori.

De aici, n-am să mai plec niciodată,
Gura ta stă rezemată de șoapte,
Dogoarea rotundă a sânilor tăi
Provoacă uimirea merelor coapte.

Ești atât de frumoasă! Uite, ard tot!
Trupul tău, oare, la ce se gândește?
Lampa murmură, lin, patul suspină,
Liniștea cu genele tale se învelește.

Clepsidră

Doar tu știi să mă ferești de înserare,
Ții mereu clepsidra cu fața în jos,
Îmi clătești chipul în albe izvoare,
Să nu se destrame partea mea de frumos.

Doar tu știi să închizi toate plecările,
Acoperind drumul cu nămeți și polei,
Să rămân lângă tine o viață întreagă,
Vrăjit și ocrotit de freamătul ei.

Doar tu știi să mă îmbraci în cuvinte,
Numai gura ta le rostește, tăcând,
Când brațele mele nevinovate,
Te răsfiră, blajin, în patul flămând.

Doar tu știi să mă vindeci de moarte,
Ții mereu clepsidra cu fața în jos.
E interzis să plecăm mai departe,
Aici stăpânește partea mea de frumos.

În veșmânt de mireasă

Ai grijă, iubito, de această singurătate,
Uite cum stă, în perdele retrasă,
Citește-i poeme, povești ne-ntâmpalte;
Pune-i o cafea dulce-amăruie, pe masă.

Îngăduie-i să se răsfețe în toate oglinzile,
Să răscolească sertarele cu amintiri,
Umbra ei diafană ne curgă prin oase,
Umbra ei întocmită din flăcări subțiri.

Nu-i mai spune nimic despre noi.
Promite-i că o luăm, dimineața, la coasă,
Mângâie-i pletele triste, umerii goi,
Îmbrac-o în veșmânt de mireasă...

Număr clipele

Poștașul nu-mi mai dă nicio veste,
Ultima scrisoare a amurgit în sertar.

O lungă iarnă-mi bate-n ferestre,
Vinul din cană e trist și amar.

Patul, în care, răsfățați, ne-am iubit,
S-a împutinat, abia mai respiră;
Încălzesc așteptarea la un foc geruit,
Număr zodiile ce se deșiră.

Nu mai știu cât era de frumoasă,
Ochii mi-au rămas, demult, fără ea,
Ziua de ieri rătăcește prin casă,
Ziua de mâine nu mă mai vrea...

Diafană

Îmbracă-te-n petale și în fluturi,
Văpăi de miere curgă împrejur.
Nu te grăbi, ai grijă să nu scuturi,
Din întâmplare, aerul cel pur.

Un flaut lin aşterne-mi peste rană,
Să nu mai ştiu de ce mă răzvrătesc,
Când ochii mei ți-or deveni capcană
Şi-ntr-o troiţă-ar vrea să te zidesc.

Provoacă-mă, iubito, fără teamă,
Vezi, trupul meu a aşteptat destul,
A înflorit din nou, de bună-seamă,
Respiră-l tot, în neodihnă, du-l...

Podul de lacrimi

Un pod de lacrimi între mine şi tine.
Paşii mei au renunţat să te vadă.
Aş sta la taifas, nu am cu cine,
În odaie – doar nămeţi de zăpadă.

Pe etajeră, o carte nescrisă suspină,
Copertele ei viaţa mea n-o mai încape,
Aşteaptă să îi pun aripi de lumină,
S-o învăţ, poate, mersul pe ape.

Gândul nu mai știe la ce se gândește,
Ține în mână un vechi calendar,
Bătrânul ceasornic în sine privește.
Cândva, vom fi dați și noi la ziar...

Răvășitor de departe

Iubita mea a adormit pe o frunză,
Vântul o clatină lin, îi vorbește.
Am renunțat să îi mai fiu călăuză.
Somnul ei, oare, pe cine pândește?

Mâinile mele sunt pline de teamă,
Nu mai îndrăznesc să ajungă la ea,
Odaia aceasta are pereți de aramă,
O apă uscată fumegă pe podea.

Iubita mea e răvășitor de departe.
Câte vieți am înflorit sub ferestrele ei?
Răspunsul promis are tălpile sparte,
Ușile – zăvorâte cu o mie de chei...

Câte zodii

Frigul umblă desculț prin cătun,
Focul tânjește după lemnele sparte.
Sunt singur aici, vreau să spun,
Depărtarea e tot mai departe.

Bat cuie de dor în albi pereteți,
Pentru pozele lăcrimând în sertar,
Aprind lampa, nu cumva să îngheți,
Nu cumva să mă obosesc în zadar.

Oare, câte zodii mai am de-ndurat?
Cine o fi, doamne, străinul din ușă?
Se uită la mine, are chipul fardat,
Mă îmbie cu un potir de cenușă...

Numai tu

Numai tu poți să mă dai pierdut,
Numai tu mă-nchizi între cuvinte,
Îmi pui aripi de azur și lut,
Ca în sfânta noapte de colinde.

Numai tu ai dreptul să îmi vezi
Rănilor frumos împăturite,
Să le dai un nume și dovezi
Că visează crânguri înfrunzite.

Numai tu mă vindeci de amurg,
Trupul tău mă strigă și mă vrea.
Ars de sete, fără teamă, curg
Prin dogoarea ta de catifea...

Tandrețe

Am dat foc zăpezii c-o înserare,
Ai grijă, iubito, să nu te rănești.
Poemul acesta ar vrea, mi se pare,
Să te plimbe în diafane calești.

Toate cuvintele sunt despre tine,
Le păstrez, rânduite frumos,
La învăț să respire clipele line,
Să nu stea niciodată cu fața în jos.

Dacă vrei, tu te coboară în ele,
Cum în miresme livezile coapte,
Presară pe pat fuioare de stele,
Câteva păsări, câteva șoapte.

Am dat foc zăpezii, la întâmplare,
Ai grijă, iubito, să nu te rănești,
Poemul acesta ar dori, mi se pare,
Cu tot trupul tău gol, să-l citești...

Despărțire

La acest telefon, să nu mă mai suni,
Mi-am șters și adresa de pe Castani.
Săptămâna nu mai începe cu ziua de luni,
Călătoria va dura o mie de ani.

Am lăsat urmele sângerând pe podele,
Amintirile – încrustate pe pragul de sus,
Dreptul de a mă căuta, cândva, printre stele
Sau, poate, prin neîndurătorul apus.

Închide-mă în lacrima ta vorbitoare,
Îți va fi îndeajuns să mă vezi.
În golul dintre noi se înalță o mare,
Ziduri întocmite din înduioșate zăpezi.

La acest telefon, să nu mă mai suni,
Numele meu a uitat cum îl cheamă.
Săptămâna nu mai începe cu ziua de luni.
Umbra mea a fost împușcată la vamă...

Suverani prizonieri

Azi, iubito, ești mai frumoasă ca ieri.
Brațelor mele le e drag să te bea.
Te înfășoară în vindecătoare inele,
În foșnetul mării de catifea.

Doar noi doi, aici, doar noi doi,
Abandonați pe nisipul fierbinte.
Soarele se strivește de sânii tăi goi,
Gura mea nu obosește să te alinte.

Lasă-ți pletele să clatine vântul.
Salvatoarea corabie s-a rătăcit,
Pedepsită să ocolească pământul,
Departe de tărâmul acesta nemărginit.

Azi, iubito, ești mai frumoasă ca ieri.
Îmi ștergi umbra cu o pânză curată.
Aici vom rămâne – suverani prizonieri.
Corabia noastră e demult înecată...

Îți spuneam

Nicio iertare nu vindecă răni.
Așa îți spuneam, noapte de noapte.
Amurgul toamnei se muta în cocori,
Melancolia – în fructele coapte.

Casei noastre îi lipseau ferestrele,
Freamătul stelelor curgea prin pereți.
Amândoi răsfoiam o ultimă carte
Scrisă cu nedumerite tristeți.

Pe masă, goale, două pahare,
Din ele nu vom mai bea niciodată.
Târziul și-a pus aripi, să zboare
Printre norii aceștia de piatră...

N-am să mai plec

De sub aripa ta, n-am să mai plec.
Aici, nu mă atinge nicio vorbă străină,
Aici, lacrima, peste care m-aplec,
Tu o preschimbi în veșmânt de lumină.

Aici, iarna nu va poposi niciodată,
Doar adieri înmiresmate, de crâng,
Răcorea fierbinte, îndelung cercetată
De setea ce o port pe umărul stâng.

Aici, chiar și rănilor au patima lor,
Respiră întruna prin faguri de miere.
De la ele am învățat să urc, să cobor
Muntele sfânt dătător de putere.

De sub aripa ta, n-am să mai plec,
Ușile se uită la noi, resemnate.
Aici, doar aici, îmi e dat să petrec.
Ochii tăi recită poeme neterminate...

Încă mai cred

Și drumul e supărat pe tălpile mele,
Nu mai vrea să mă aducă la tine,
Zadarnic invoc ploile line, să-l spele,
Se preface, iubito, că nu-mi aparține.

Oare, de ce i-am devenit atât de străin?
A cui, oare, mă întreb, este vina?
Încă mai cred că paharul e plin,
Că nimeni nu ne va stinge lumina.

Mă strecor prin odăi, ca un fum.
Veșmintele mele sunt triste și ude.
Invoc îmblânzirea supăratului drum.
Aș striga, poate gândul tău mă aude...

Adorație

Uite, iubito, aceste cireșe, pune-ți cercei!
Vezi, și salcâmul de la drum a făcut brebenei!
Pletele tale sunt din ce în ce mai duioase,
Parcă ar fi întocmite din fir auriu de mătase.

Ce bine îți stă izvorând din lumină –
Arbore curgător rătăcind prin grădină,
Miere pândită întruna de candizii fluturi
Așteptând de uimire cu gura să-i scuturi.

Cine, doamne, te-a răsărit atât de frumos?
Totul e frăgezime, nimic de prisos.
Uite, iubito, aceste cireșe, pune-ți cercei!
Vezi, și salcâmul de la drum a făcut brebenei!...

Frigul cioplește statui

Aceste poeme, iubito, să nu le citești,
Cuvintele sunt de gheață, se sparg,
Ca o corabie împovărată de vești,
Rămasă fără pânze, fără catarg.

Toate au fost scrise cu spini,
Cu resemnarea sângelui meu,
Atunci când ai renunțat să te-nclini
Și ai pus la poartă lacătul greu.

Acum, doar singurătatea mă-ncape,
Acum, mierea are gust amarui.
Cărarea dintre noi e acoperită de ape,
Frigul cioplește închipuite statui...

I-a aminte

Noaptele de răsfăț au trecut,
Ca un obosit pluton de soldați.
I-a aminte, iubito, la strigătul mut,
I-a aminte, la ușă când bați.

Mereu duc în brațe o scară,
O reazem de zidul surpat,
Poate mă va scoate afară
Din cercul acesta întunecat.

Ninsorile care cad sunt de piatră,
Norii – din creste de munți.
Oglinda are fața crăpată.
Ești absentă, și nu mă asculți.

Noaptele de răsfăț au trecut,
Ca un obosit pluton de soldați.
Unul dintre ei a rămas lângă scut,
Ceilalți se vor cere incinerați...

Suntem singuri

În respirația mea să te-mbraci,
Doar în ochii mei să te-ascunzi.
Ia în palme aceste poeme cu maci,
Rănile așteaptă să le răspunzi.

Târziul fumegă prin odăi,
Podelele sunt pline de șoapte,
Toate au culoarea sânilor tăi,
Parfumul rotund al merelor coapte.

Suntem singuri. Am zăvorât ușile.
Iarna ne privește prin geam.
Pe etajere stau, liniștite, păpușile,
Cărțile, despre care-ți vorbeam.

Dă, iubito, câștigul deoparte,
Și cu el suntem la fel de săraci.
Ziua de mâine are tălpile sparte,
Încălzește-le la aceste poeme cu maci...

Culcă-ți rana

Desprinde-te de frigul vorbei mele
Și culcă-ți rana pe un pat de flori.
Adâncul dintre noi și-a pus zăbrele,
Un pas străin se clatină pe scări.

Eu nu mai cer nimic și nu mai bat
Atâtea drumuri, ca odinioară.
În mine-mbătrânește un soldat
Ce încă nu a învățat să moară.

Vezi, geamul dinspre mâine a orbit,
Ochiul bolnav se caută pe sine.
Adâncul dintre noi s-a prăbușit
Peste cenușa vechilor ruine...

Poate e semnul

Femeia din vis nu erai tu,
Avea umerii triști, plete de gheață.
Ținea în mână o flacără verde,
Îmi provoca schimbarea la față.

Din tălpile ei șiroiau răni.
Oare, câtă cale a străbătut?
Se uita la mine, înduioșată,
Mă închipuia deja dispărut.

Ți-o fi foame și sete, i-am zis.
Uite, masa e pregătită și plină.
Nu mi-a răspuns, lăcrima
Și lacrimile erau neagră lumină.

Nici acum nu știu de ce a venit
Și de ce nu mai uit acel vis.
Poate e semnul din totdeauna
Dinspre țărâmul promis...

Voi străbate

Amurgul se întinde ca o blană de ren,
Călătoria aceasta e fără sfârșit.
Am prins, cum se spune, ultimul tren,
Somnul stă lângă mine, împăturit.

De un veac m-am pregătit de plecare.
Voi străbate prăpăstii, codri și țări.
De sete, voi bea și din ape amare,
De foame, voi mânca și pustiul din gări.

Am luat în raniță câteva amintiri,
Mireasma tăcută a grâului de acasă,
Trenul acesta, știi bine, e fără opriri,
Calea ferată – o lacrimă cu piedica trasă...

Vin semne

Așterne-ți somnul pe întinse ape,
Țărmul din mine s-a umplut de nori.
Nu se mai naște nimeni să ne scape,
Bătrânul orb alunecă pe scări.

Vom amurgi și noi, a câta oară?
Pedepsele ne țin în poala lor.
Uscații arbori au plecat să moară,
Vorba și-a pus la gură un zăvor.

Vin ape de demult, să ne destrame,
Drumul s-a înecat în lumânări.
Mai sunt și chipuri dincolo de rame,
Mai sunt răspunsuri seci la întrebări...

Mai am de pus

Cenușa nopții s-a-ncrețit de frig.
Un lan de fluturi îmi tot dă ocol.
Voi fi părtaș la ultimul câștig,
Moartea suspină în paharul gol.

Parcă de-o viață sunt aici închis,
Prietenii se lasă așteptați.
Îmi vor aduce ce mi s-a promis
Și vor pleca, în răni înfășurați.

Mai am de pus prevestitoare semne
Pe lucruri, pe obsesii, pe cuvinte.
Iarna s-a-nșuflețit și taie lemne,
Jarul din mine, poate s-o aprinde...

Fără să știe nimeni

Fără să știe nimeni, am plecat,
Cu ranița pedepselor în spate.
Drumul era de vânturi spulberat,
Simțeam sub tălpi morminte înviate.

Cădeau zăpezi dinspre pământ spre cer,
Într-o devălmășie suverană,
Mă-nfășurau în albul lor sever,
Adăugau la rană altă rană.

Lăsasem totul dincolo de timp
Și, mai presus, câștigul de o viață.
Am tot sperat să mi se dea în schimb
Dreptul de-a fi ținut la suprafață.

Fără să știe nimeni, m-am pierdut
În alte zodii, și am ars în ele.
De-atunci, mă strigă cineva din lut,
De-atunci, mă cheamă cineva, din stele...

Pandemie

Crapă-n arbori sevele, de sete,
Securile așteaptă semn știut.
Bolnavii fac pe holuri piruete,
Viața suspină lângă patul mut.

Nu se agită nimeni, nu se-ntreabă.
O lumânare arde pe podea.
Prin geamul spart se scurge, fără grabă,
Lumina zilei, tulbure și grea.

Cel care strigă, nu mai are glas.
Cel care pleacă, e deja țărână.
Va fi-nsoțit la ultimul popas,
C-un ban de aur putrezind în mână...

Umbră uscată

Mama-și spală anii într-o apă tristă,
Floarea pelinului nu știe că-i amară,
Se așază pe prag, îi mângâie chipul,
Chipul ei aplecat mereu către seară.

În cuptor – cenușa focului de-altădată.
Mâinile ei nu mai pot coace o pâine.
Pâlpâie, prin ogradă, îngândurată,
Se îndepărtează de ziua de mâine.

I s-a uscat umbra, o dor amintirile,
Salcâmi n-au mai făcut brebenei.
Copilul din mine abia îndrăznește
Să adoarmă, o clipă, în brațele ei...